

MÔJ TIEŇ

Naozaj ju nemám rád. Otravuje ma už od základnej školy. Nedovolí mi takmer nič, stále ma drží... Je veľká, objemná, má telovú farbu a nájsť ju môžete vždy v mojej tesnej blízkosti. Dokonca aj teraz mi sedí na ramenách a nedovolí mi poriadne tvarovať písmená. Je to moja Lenivosť.

Skúšal som proti nej bojovať, ale má priveľa spojencov. Sladké Ničnerobenie, Oslobodzujúci Spánok, alebo Pokojná Záhaľka. To je iba pár mien zo zoznamu jej priateľov. A ja vždy bojujem iba sám. Pokiaľ ma pamät'

neklame, prikradla sa ku mne niekedy koncom ôsmeho ročníka. Ležal som vtedy na posteli a zrazu som si uvedomil, že leží na mne. Ach, keby som vedel čo ma čaká, odohnal by som ju už vtedy a nečakal by som, kým zmocnie. Ale vtedy nevyzerala veľmi nebezpečne – iba nevinne. Po dvoch hodinách zaslúženého oddychu po škole som sa chcel zdvihnúť a ísť umyť riad. Lenivosť však vstala z môjho brucha, natiahla sa ako mačka, zazívala a prešla na moju hrud'. Jej váha nebola ktovieako veľká, ale príjemne hriala. Asi ako po výdatnom obede. Pomaly, pomaličky som klesal späť do postele. Jednoducho som neodolal. Bolo to veľmi príjemné. Nakoniec, veď na mňa čakajú iba dva poháre, tanier a nožík od raňajok...

Takto to šlo deň za dňom, týždeň za týždňom. Moja Lenivosť stále rástla a mocnela, až som sa nakoniec ani nepokúšal s ňou bojovať. Dokonca ani sama nechodila, iba sa mi zavesila na plecيا či chrbát, čo na dosť unavovalo pri

chôdzi. Vždy, keď som prišiel domov, dotiahla ma k počítaču alebo k posteli a nepopustila dovtedy, kým som tam neskončil. Aj ľudia okolo mňa si všimli moju Lenivosť. Hovorili mi, že mám proti nej bojovať, kým nie je neskoro. Mali pravdu.

Lenivosť sa po čase naučila rozprávať, a tým mi všetko ešte viac sťažila. Napríklad som si chcel povysávať izbu. Lenivosť sa mi okamžite vyšplhala na plecيا a strašnou silou ma ťahala na pohovku: „Ešte nie, na to máš predsa čas cez víkend...“ Bang!

A bolo rozhodnuté.

Ale jedného dňa, keď som si mal poskladať čisté prádlo do skrine a Lenivosť mi opäť šepkala do ucha jednu výhovorku za druhou, som sa začal: „Nie! Urobím to TERAZ!“ Lenivosť na mňa neveriacky pozrela. Zozbieral som všetky sily a zdvihol som sa z postele. Lenivosť mi opäť začala šeptať do ucha a ťahala ma späť.

„Tentoraz nie!“ zasyčal som, zdrapil som ju a odhodil odo mňa. Zrazu som pocítil nesiernu úľavu. Opäť sa mi chcelo niečo robiť, hocičo. Uvedomil som

si, ako sa mi bez Lenivosti ľahko dýcha. Ťažoba z plic zmizla. Prádlo som upratal do skrine a spravil som aj veľa inej domácej práce, až som si nakoniec večer ľahol unavený do postele.

Ale ráno na mňa čakalo nemilé prekvapenie. Lenivosť sa vrátila a opäť mi gniavila hrud' s tým svojím sladkým úsmevom na tvári. Rezignoval som. Odvtedy sa mi ju podarilo zopárkrát odohnať, vždy sa však vrátila. Hovoril som si že by som sa jej mal zbaviť už nadobro. Lenže – nechce sami...

A NIEČO OD TÝCH, KTORÝCH MÚZA NEFAULUJE, ALE IBA KOPE ...